

Sygn. akt V CNP 58/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi M. Spółki z o.o. w T.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w K.
z dnia 5 listopada 2013 r.
w sprawie z powództwa E. S.
przeciwko M. Spółce z o.o. w T.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 maja 2015 r.,

- 1) odrzuca skargę,**
- 2) przyznaje r.pr. A.P. od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w K.) kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku.**

UZASADNIENIE

Skarżąca M. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 5 listopada 2013 r. wydanego w sprawie z powództwa E. S. o zapłatę wynagrodzenia w kwocie 2 781,35 zł z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu za dwie naprawy pojazdów wykonane w 2009 r. Powództwo zostało uwzględnione, ponieważ Sądy obu instancji uznały, iż fakt odebrania od powoda wraz z naprawionym pojazdem faktur za naprawę i zaksięgowania ich przez pozwanego dowodzi, iż naprawy zostały wykonane na zlecenie pozwanego, czemu pozwany w toku postępowania przeczył, powołując się na ustalenie, że naprawiane samochody nie stanowiły jego własności ani też nie były przez niego leasingowane.

W skardze pozwany zarzucił naruszenie zarówno przepisów prawa materialnego, jak i przepisów procesowych - art. 38 k.c., art. 201 § 1 k.s.h., art. 627 k.c. w zw. z art. 6 k.c., art. 231 § 1 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. oraz art. 6 k.c. Te same przepisy wskazał jako te, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny.

Poniesienie szkody uprawdopodobnił powołując się na wynikające z wydanego w sprawie orzeczenia zobowiązanie do zapłaty zasądzonych w nim należności. Stwierdził też, że nie mógł wzruszyć wyroku w drodze innych środków prawnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać m. in. uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy.

W orzecznictwie ustabilizował się już pogląd, że przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaganie uprawdopodobnienia szkody jest spełnione wtedy, gdy skarżący wskaże, że szkoda wystąpiła, określi jej postać, wysokość i czas powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem, a także przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające powstanie szkody (porównaj między innymi postanowienia z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, z dnia 22 listopada 2005 r. I CNP 19/05, nie publ. oraz z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC

2006/7-8/14). Szkada, której uprawdopodobnienie wypełnia obowiązek przewidziany w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., musi mieć charakter rzeczywisty. Nie spełnia tego wymagania odwołanie się do szkody, która jeszcze nie wystąpiła, nawet jeśli jej powstanie w przyszłości jest pewne, dlatego niewystarczające jest powołanie się na istnienie ciężącego na skarżącym zobowiązania wynikającego z kwestionowanego przez niego wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2010 r., III CKN 48/10, Biul. Sąd. IC 2011/10/51). W swojej skardze pozwany nie wypełnił wymagania uprawdopodobnienia powstania szkody, gdyż nie twierdzi nawet, że nastąpiła zapłata zasądzonej na rzecz powoda kwoty, lecz wskazuje jedynie na powiększenie swoich pasywów.

Z tych względów skarga wniesiona przez pozwanego nie spełnia konstrukcyjnego wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., co skutkuje jej odrzuceniem na podstawie art. 424⁸ k.p.c.

Orzeczenie o kosztach pełnomocnika świadczącego pozwanemu pomoc z urzędu wynika z treści postanowień § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 3 i § 12 ust. 5 pkt 2 oraz § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).